

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. M. Š.**, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/15018-116319/2009/990055-r zo dňa 2. novembra 2009, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/13/2010-48 zo dňa 28. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/13/2010-48 zo dňa 28. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Nitre rozhodol tak, že konanie o žalobnom návrhu žalobcu zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobným návrhom domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 2.11.2009, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky zo dňa 20.8.2000, ktorým daňový úrad vyzval žalobcu, aby v príslušnej lehote odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok v sume 3439,29 €. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že žalobca pri podaní žaloby nezaplatil

súdny poplatok 66€, v dôsledku čoho bol krajským súdom vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku 66€, a to v lehote 10 dní, a napriek poučeniu súdu o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku nebol tento poplatok ani v lehote určenej súdom zaplatený a preto krajský súd konanie vo veci pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil.

Proti uzneseniu krajského súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podal odvolanie žalobca a žiadal z hľadiska obsahu podaného odvolania, aby bolo napadnuté uznesenie krajského súdu v odvolacom konaní zrušené a žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, pretože podľa jeho názoru existujú na to dôvody. Za týmto účelom priložil potvrdenie o dlhodobej práceneschopnosti a svoje čestné prehlásenie, kde uvádza, že od 6.9.2005 stratil pracovnú spôsobilosť vzhľadom na ťažké ublíženie na zdraví, ktoré mu mal spôsobiť počas súdneho pojednávania na Okresnom súde Nové Zámky obžalovaný Mgr. M. Š.. Ďalej poukázal na to, že jeho jediným príjmom je predčasný starobný dôchodok vo výške 381€, ktorý zadržáva na bankovom účte jeho manželky exekútorka, ktorá podľa neho koná protizákonne, ďalej poukázal na to, že je nemajetný, nemá žiaden hnutel'ný a nehnuteľný majetok a že o všetko ho obrala organizovaná zločinecká skupina, že prebiehajú viaceré trestné stíhania ale zatiaľ bezvýsledne. Jeho manželka je nezamestnaná, majú štyri nezaopatrené deti. Ďalej poukázal na to, že pokiaľ ide o predmetnú daň, tak ide o podvod, v pozadí ktorého je organizovaná zločinecká skupina, ide o vymyslenú daňovú povinnosť a že v súdnom konaní to jednoznačne preukáže.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech a preto napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. z nasledovných dôvodov:

Žalobným návrhom žalobca žiadal, aby krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 2.11.2009, ako i rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky č. 631/340/48581/09/Šá zo dňa 20.8.2009, ktorým daňový úrad vyzval žalobcu daňovou exekučnou výzvou v zmysle § 76 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, aby ako daňový dlžník na základe exekučného titulu – vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/42401/09/Dru, zostaveného z údajov evidencie daní daňového dlžníka ku dňu 10.7.2009 vo výške 3435,29€ v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej

exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok a bol zároveň upozornený, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený v lehote určenej správcom dane v daňovej exekučnej výzve, tak správca dane vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na prikázanie pohľadávky z účtu vedeného v banke v zmysle § 83a zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, a to na peňažné prostriedky na všetkých účtoch daňového dlžníka, vedených v T., a.s., a vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na zrážky z iného príjmu z dôchodku daňového dlžníka podľa § 82b a § 82h zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Zároveň daňový úrad zakázal daňovému dlžníkovi v zmysle ustanovenia § 76 ods. 2 písm. i) zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov nakladať s peňažnými prostriedkami na jeho účtoch vedených v T., a.s., až do výšky daňového nedoplatku.

Nakoľko žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky – daňovú exekučnú výzvu, žalobca sa svojim žalobným návrhom domáhal zrušenia oboch rozhodnutí správnych orgánov vydaných v inštančnom postupe.

V danom prípade, ako vyplýva zo súdneho spisu, žalobca súdny poplatok zo žaloby nezaplatil, ktorý poplatok predstavuje v zmysle pol. 10 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) 66€.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, poplatok za podanie návrhu je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade postupoval krajský súd súladne so zákonom o súdnych poplatkoch keď výzvou zo dňa 22.2.2010 vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku 66€ za podaný žalobný návrh s tým, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatil príslušný súdny poplatok a zároveň bol žalobca poučený, že ak v určenej lehote súdny poplatok nezaplatí, tak konanie vo veci bude zastavené. Výzvu krajského súdu žalobca

prevzal, ako vyplýva zo spisového materiálu, dňa 25.2.2010, avšak lehota na zaplatenie súdneho poplatku uplynula márne.

Uvedený postup krajského súdu bol i v súlade s ustanovením § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch a správne preto krajský súd postupoval, keď pre nezaplatenie súdneho poplatku konanie vo veci zastavil.

Taktiež i odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, že podanie návrhu zo dňa 26.2.2010, ktorým žalobca navrhol prerušenie súdneho konania, nezbavilo žalobcu povinnosti zaplatiť súdny poplatok, pretože poplatková povinnosť mu vznikla už podaním žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Žalobca zároveň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov priamo v podanom odvolaní proti rozhodnutiu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku zo žaloby vo výške 66€.

Následne krajský súd ďalším uznesením č.k. 11S/13/2010-61 zo dňa 3.3.2011 rozhodol tak, že žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia, ktorým krajský súd žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov uviedol, že pri rozhodovaní o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov musel prihliadať i k povahe uplatneného nároku v zmysle ustanovenia § 138 O.s.p., nakoľko sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu procesného rozhodnutia žalovaného zo dňa 2.11.2009, ktorým žalovaný potvrdil daňovú exekučnú výzvu, vydanú Daňovým úradom Nové Zámky, v ktorej správca dane oznámil žalobcovi ako daňovému dlžníkovi, že na základe exekučného titulu – vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov sa začalo daňové exekučné konanie na vymoženie daňového nedoplatku vo výške 3435,29€ a zároveň bol žalobca vyzvaný, aby daňový nedoplatok zaplatil.

Správne v tejto súvislosti, i podľa názoru odvolacieho súdu, krajský súd poukázal na to, že exekučné konanie je iba dôsledkom dobrovoľného nesplnenia si daňovej povinnosti zo strany žalobcu, ktorá mu vznikla na základe skôr vydaných právoplatných a vykonateľných daňových rozhodnutí, preskúmania ktorých sa žalobca v inom súdnom konaní nedomáhal.

Zároveň krajský súd poukázal v uznesení, ktorým žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, že preskúmal majetkové pomery žalobcu a zhodnotil komplexne i s prihliadnutím na výšku súdneho poplatku 66€ a dospel následne k záveru, že majetkové pomery žalobcu neodôvodňujú priznanie od oslobodenia od súdnych poplatkov.

V danom prípade považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v konaní o odvolaní k daňovej exekučnej výzve nemôže byť riešená otázka, a to ani odvolacím správny orgánom, či daňový subjekt je alebo nie je daňovým dlžníkom, pretože táto otázka už bola právoplatne vyriešená v inom daňovom konaní a preto daňová exekučná výzva je iba procesným úkonom príslušného správcu dane, ktorým je daňový dlžník vyzvaný k dobrovoľnému zaplateniu splatného daňového nedoplatku. Zároveň je daňový dlžník takouto výzvou upozorňovaný, že po márnom uplynutí lehoty pristúpi správca dane k vymáhaniu daňového nedoplatku a ide tu v podstate o procesný úkon správcu dane pred zahájením daňového exekučného konania, ktorý má podnietiť daňového dlžníka k tomu, aby dobrovoľne a dodatočne zaplatil už vzniknutý a existujúci splatný daňový nedoplatok.

Pokiaľ teda za daného skutkového a právneho stavu veci krajský súd i súvisiacim rozhodnutím nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov postupoval súladne so zákonom, pretože v danom prípade v zmysle ustanovenia § 138 ods. 1 O.s.p. ide zo strany žalobcu nesporne o bezúspešné uplatňovanie práva v danej veci, pretože už v tomto preskúmovacom konaní nie je oprávnený krajský súd a taktiež ani Najvyšší súd SR sa zaoberať tvrdeniami žalobcu o nezákonnosti rozhodnutí daňových orgánov, ktoré sú už právoplatné a preto správne postupoval krajský súd, keď konanie vo veci pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Týmito tvrdeniami žalobcu by sa totiž nemohol krajský súd a ani odvolací súd zaoberať i pokiaľ by žalobca súdny poplatok zo žaloby zaplatil, ale musel by postupovať tak, že by žalobný návrh žalobcu v zmysle ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodný zamietol, pretože ani v preskúmovacom konaní podľa V. časti hlavy druhej O.s.p. nemôže byť riešená otázka, či daňový subjekt (žalobca) je alebo nie je daňovým dlžníkom, keď táto otázka už bola právoplatne vyriešená v inom daňovom konaní, kde navyše žalobca sa nedomáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov v konaní podľa piatej časti O.s.p..

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako súladné so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému správnomu orgánu náhrada trov konania zo zákona neprináleží a navyiac mu ani trovy v odvolacom konaní nevznikli.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 15. júna 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová